

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. No	654-04-343
Дата	19 / 12 2016

M
23

Чрез

Председателя на

43-то Народно събрание

До

Председателя на Комисията по правни въпроси

Уважаеми господин Председател,

На основание чл. 80, ал. 1 от ПОДНС, внасяме предложения за промени в приетия на 14/12/2016 на 1-во гласуване Законопроект за изменение и допълнение на Закона за правната помощ, No. 602-01-63.

1. В „Заключителни разпоредби“ се създава нов §11 със следния текст:

Чл. 78, ал. 8 ГПК се изменя така:

"В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение с размер, определен в Закона за правната помощ, ако те са били защитавани от юрисконсулт и когато реалното му заплащане бъде доказано. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ."

Мотиви и предварителна оценка на въздействието:

Един от най-наболелите проблеми през последните години, който остава нерешен, са големия размер на допълнителните разходи, такси, възнаграждения и лихви, които биват присъждани по делата, водени от доставчици на комунални, мобилни и др. услуги с продължителен срок на доставка на потребители. Последните нерядко надхвърлят в пъти размера на първоначалното задължение.

Предвид, че предлаганото решение на проблема препраща към Закона за правната помощ, то затова и този законопроект се предлага като изменения в ГПК, извършени през заключителните разпоредби на приетия на 14.12. ЗИД на закона за правната помощ, който изменя и Закона за съдебната власт и др.

Предлаганите промени адресират една от тези компоненти, с които обикновено неоснователно и значително се натоваарват разходите на ответното лице за процеса-а именно, възможността по действащия ГПК, еднолични търговци и юридически лица да могат да претендират заплащане на адвокатско възнаграждение за представлявалите ги в процеса юрисконсулти /а не адвокати/.

На първо място, това е явно несправедливо, тъй като очевидно юрисконсултът като лице, работещо по трудов договор с работодателя си, получава месечно възнаграждение за това, което му се възлага да върши през целия месец, независимо от започването или приключването на едно конкретно дело през този период. Наред с това, дейността на юрисконсулта и заплащаното му месечно възнаграждение включва и редица други ангажименти - правни консултации по юридически казуси, правни анализи, подготовка на проектодоговори и пр. по широк обем от казуси-т.е., юрисконсултът извършва в рамката на месечното си възнаграждение и голям обем работа, извън едно конкретно дело.

А да се държи отговорно за заплащането на всички тези разходи ответното лице по същото това конкретно дело е недопустимо.

На второ място, адвокатското възнаграждение включва в себе си редица компоненти извън заплащането на труда по конкретния казус-командировъчни, здравно-осигурителни вноски, данъци, счетоводно обслужване, разходи за кантора и пр., каквито един юрисконсулт няма и каквито работодателят му може да претендира по общия ред на чл. 78.

Не на последно място, когато дадено юридическо лице или едноличен търговец е представлявано от адвокат, от него се изисква да докаже и реалното заплащане /банково бордеро, касов бон или друг финансов документ/ на претендираното в процеса възнаграждение. При сегашния ред на чл. 78, ал. 8 по отношение на юрисконсултите, такова изискване няма. Така може да се стигне до парадокс, в който на юридическо лице или едноличен търговец се присъжда заплащането на разноски за възнаграждения, каквито не са били изплащани. Последното представлява своего рода неоснователно обогатяване на съответния търговец, отново за сметка на ответното лице. Нещо повече-търговецът няма и задължение да докаже, че след присъждане на това възнаграждение за представлявалия го юрисконсулт, последният ще получи каквато и да било част от него!

Поради всички тези причини считаме, че реда за заплащане на допълнително възнаграждение за процесуално представителство от юрисконсулт следва да е по реда на Закона за правната помощ, а не на Закона за адвокатурата. И то, след като бъде доказано, че такива действително реално са заплатени.

По този начин определянето на размера на това възнаграждение ще бъде справедливо и то няма да е прекомерно и изцяло за сметка на осъденото лице.

В практиката нерядко се стига до прекомерните размери на присъдени възнаграждения за процесуално представителство от юрисконсулт, особено когато осъждането е неприсъствено /често срещана практика при доставчиците на комунални и мобилни услуги/ и ответното лице няма възможност да възрази срещу претендираните суми.

Оттук и абсурдни казуси, при които размерът на исковата претенция се оказва в пъти по-малка от общата присъдена сума в края на делото¹, след като към нея се прибавят законната лихва за забава, мораторна лихва, разноските, възнаграждения за юрисконсулт и пр.

Очакваме, с подкрепата на законопроекта да се постигне значително облекчаване на засегнатите хиляди лица, предимно възрастни и хора с ниски доходи, които стават жертва на претенциите на топлофикации и доставчици на комунални и мобилни услуги и обикновено биват осъждани неприсъствено, ведно с претендираните съществени допълнителни разноски по делото.

Законопроектът не предвижда допълнителна финансова или административна тежест за бюджета, администрация или органите на съдебната власт, нито изменения на други нормативни актове.

София, 19.12.2016г.

Вносители,

Петър Славов:
Мартин Димитров:
Методи Андреев:

¹ Напр. при дело за неплатена месечна сметка от 80лв. към дадена топлофикация, към нея по сегашния ред, освен държавната такса ще се прибавят най-вероятно й: ок. 300.лв. за юрисконсултско възнаграждение, ок. 100лв. за съдебно-счетоводна експертиза и размерът на мораторната и законната лихва за забава до изплащане на всички суми от ответното лице. Или общо ответното лице, ако бъде осъдено, ще трябва да заплати над 500 лв., при първоначален размер на задължението от 80лв.!